

Arrest

nr. 212 467 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KALIN *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 november 2015 asiel aan. Op 2 juli 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 3 juli 2018 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Rashid Abad, gelegen in Bandar Khanabad in de stad Kunduz, in de gelijknamige provincie Kunduz. U bent een Tadzjiek van etnische origine en bent een soennitische moslim.

Tijdens het regime van de taliban streed uw vader H. H. (...) mee aan de zijde van jihadcommandant M. (...) tegen de taliban in uw regio. Toen uw vader om het leven kwam tijdens een gevecht, besloot uw moeder S. H. (...) samen met u, uw jongere broer H. (...) en zus H. (...) naar Iran te verhuizen om te ontsnappen aan de oorlogssituatie in uw land. U was toen ongeveer acht à negen jaar oud. Gedurende vijf jaar hebben jullie gewoond in Robat Karim in de provincie Teheran. In Iran beschikten jullie niet over verblijfsdocumenten.

Toen president Karzai aan de macht kwam in Afghanistan, rond 1381 (2002 volgens de westerse kalender), is uw moeder samen met uw broer en zus terug naar Kunduz verhuisd. U bent als dertienjarige jongen achtergebleven in Iran en bent samen met uw meester Wali bij wie u in opleiding was, verhuisd naar Chahar Divari in de provincie Teheran. U heeft vervolgens onafgebroken in Chahar Divari gewoond tot in de maand assad in 1394 (juli 2015 volgens de westerse kalender). Omwille van uw Afghaanse nationaliteit werd u gediscrimineerd in Iran. U beschikte niet over verblijfsdocumenten, noch over een werkvergunning. U vreesde de Iraanse autoriteiten omdat zij illegale Afghanen arresteerden en deze ofwel deporteerden naar Afghanistan, ofwel naar Syrië stuurden om te vechten tegen Daesh.

In het begin van de maand assad in 1394 (juli 2015 volgens de westerse kalender), kwamen manschappen van M. O. P. (...), een machtige arabicommandant (lokale militie) uit Khanabad naar de woning van uw moeder in Kunduz stad om de hand van uw zus te vragen. Zij zijn in totaal twee keer naar uw ouderlijke woning gekomen. Uw moeder zei telkens dat zij onmogelijk een antwoord kon geven aan commandant P. (...) omdat u, haar oudste zoon en bijgevolg ook hoofd van het gezin, niet aanwezig was om hierover te beslissen. Telkens vertrokken zijn manschappen zonder problemen.

Op 18 assad 1394 (27 juli 2015) bent u teruggekeerd naar Kunduz in Afghanistan omdat u vreesde naar Syrië gestuurd te worden door de Iraanse autoriteiten. Een week na uw terugkeer, kwamen de manschappen van commandant P. (...) opnieuw vragen om de hand van uw zus. U gaf te verstaan dan u en uw familie niet akkoord gingen met dit huwelijksaanzoek omdat hij te oud was voor uw zus en bovendien reeds getrouwd was en al kleinkinderen had. Een paar dagen later, toen u zijn manschappen tegenkwam op straat, takelden zij u zwaar toe. Een week later, nadat u hersteld was van uw verwondingen, ging u naar het politiebureau om een klacht in te dienen, maar zonder resultaat.

Enkele dagen later, toen uw schoonfamilie bij u op bezoek was, kwamen de manschappen van commandant P. (...) terug. Omdat u hen verwachtte, slaagde u erin samen met uw zus en broer te ontsnappen via de achterdeur. Jullie vluchtten vervolgens naar de woning van N. R. (...), een vriend van uw vader die ook in de stad Kunduz woonde. Uw moeder kon niet ontsnappen en werd zwaar toegetakeld. Ze brak hierbij haar been. Uw toekomstige schoonvader N. (...) werd neergeschoten door de manschappen van commandant P. (...) en bezweek aan zijn verwondingen.

De daaropvolgende dag ging N. R. (...) uw moeder ophalen in uw ouderlijke woning. U, uw moeder, uw broer en zus hebben een week ondergedoken geleefd bij N. R. (...). In tussentijd verkocht hij uw wagen en verhuurde hij uw huis. In deze periode zijn de manschappen van commandant P. (...) niet naar de woning van N. R. (...) gekomen. Tenslotte wist u samen met uw moeder, broer en zus Afghanistan te verlaten met de hulp van een smokkelaar op 1 mizan 1394 (10 september 2015 volgens de westerse kalender).

Tijdens de tocht van Iran naar Turkije, toen jullie zich bevonden onder een groep vluchtelingen, raakte u gescheiden van uw familie toen de politie het vuur opende op jullie. U heeft geen weet van hun huidige verblijfplaats of -situatie.

U heeft gereisd via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, een aantal voor u onbekende landen, Oostenrijk en Duitsland. Na een reis van ongeveer anderhalve maand bent u op 05/11/2015 aangekomen in België waarna u op 17/11/2015 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw taskara (origineel), vier foto's van uw schoonvader (kopie) en de omslag (origineel) waarin u deze documenten ontvangen heeft.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Allereerst dient er gewezen te worden op het feit dat op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2). Daarenboven werd u ook tijdens het persoonlijk onderhoud tot tweemaal toe aangeraden om een duidelijk zicht te geven op uw verblijfssituatie en coherente verklaringen af te leggen waarop u louter antwoordde dat u enkel de dingen kon vertellen waarvan u op de hoogte was (CGVS, p.14 en p.21). Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt echter duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Zo werd er vastgesteld tijdens het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal (CGVS) dat niet enkel de door u afgelegde verklaringen bij de Dienst Vreemdelingzaken (DVZ) waarop u uw terugkeervrees naar Afghanistan baseerde, maar ook uw verklaringen aangaande uw verblijfssituatie en die van uw familie in zowel Iran als Afghanistan absoluut haaks staan op de verklaringen die u later heeft afgelegd bij het CGVS. Het CGVS kan dan ook geen geloof hechten aan deze verklaringen daar zij op tal van fundamentele vlakken dermate tegenstrijdig zijn aan uw voorgaande verklaringen dat uw algemene geloofwaardigheid onherroepelijk aangetast wordt.

Bij de DVZ gevraagd om kort een overzicht te geven van de feiten die hebben geleid tot uw vlucht uit uw land van herkomst verklaarde u dat u als arbeider had gewerkt in de bouwsector in Iran, maar niet werd uitbetaald door uw werkgever. Dit was de reden waarom u Iran had verlaten. Voorts haalde u aan bij de DVZ dat u destijds samen met uw familie Afghanistan had verlaten omdat uw vader gedood werd tijdens de oorlog. U verklaarde in dit opzicht dat het niet meer mogelijk was voor u en uw familie om terug te keren naar Afghanistan omdat u daar niemand meer had (Vragenlijst DVZ, dd. 26/01/2016). Het deed dan ook verbazen toen u bij het CGVS plotseling uw terugkeervrees op volledig nieuwe asielmotieven stelde. Hoewel u bij de DVZ nog had verklaard dat uw moeder, broer en zus nog steeds in Teheran, Iran verbleven (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016, paragrafen 13A en 17), haalde u bij het CGVS aan dat zowel u als uw familie in feite waren teruggekeerd naar Afghanistan, om er later weer te vluchten. Zo waren uw moeder, broer en zus reeds in 1381 (2002 volgens de westerse kalender) teruggekeerd naar Kunduz en heeft u hen later in Kunduz vervoegd op 18 assad 1394 (27 juli 2015 volgens de westerse kalender) (CGVS, p.4). Gewezen op het feit dat u eerder had verklaard bij de DVZ dat zowel uw moeder als uw broer en zus nog in Teheran verbleven, kon u niet meer doen dan dit te ontkennen en haalde u aan dat de DVZ waarschijnlijk een fout had gemaakt. U weet dit misverstand aan het feit dat u verklaard had met uw familie via Teheran naar Europa te zijn gevlucht (CGVS, p.9). Echter blijkt uit uw verklaringen daar omtrent uw reisweg dat u ook stelde uit Iran uw reis naar Europa te hebben aangevangen, en niet uit Afghanistan (DVZ Verklaring vraag 31). Ook had u voordien op het CGVS nog verklaard dat toen u en uw familie onderweg waren naar Europa en van elkaar gescheiden raakten op de grens tussen Iran en Turkije, u feitelijk in de veronderstelling was dat uw familie zich in Turkije bevond (CGVS, p.9). Dit verklaart dan ook allesbehalve waarom u zou verklaren bij de DVZ dat uw familie zich nog steeds in Teheran, Iran bevindt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier van de DVZ dat u op geen enkel moment melding heeft gemaakt van het feit dat u samen met uw familie naar Europa bent gevlucht en hen onderweg bent

kwijtgeraakt (Verklaring DVZ en Vragenlijst DVZ, dd 26/01/2016). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen vergoelijkt dan ook geenszins deze vastgestelde tegenstrijdigheden.

Als reden voor hun terugkeer naar Afghanistan gaf u aan dat uw moeder wilde dat uw broer en zus konden studeren. Bovendien hadden jullie geen familie in Iran en verveelden jullie zich daar (CGVS, p.4-p.5). In tegenstelling tot wat u had verklaard bij de DVZ bleek u overigens Iran niet te hebben verlaten omwille van financiële problemen met uw werkgever, maar omdat u vreesde naar Syrië gestuurd te worden; een andere reden voor uw vertrek uit Iran was er niet geweest (CGVS, p.13). Het deed des te meer verbazen toen u nog een stap verder ging en bij het CGVS uw terugkeervrees naar Afghanistan op volledig nieuwe motieven bleek te baseren dan de motieven die u eerder had aangehaald bij de DVZ. Zo vertelde u bij het CGVS dat uw familie na uw terugkeer naar Kunduz werd lastiggevalen door een zekere commandant P. (...) die uw zus wilde dwingen met hem te huwen (CGVS, p.4). Bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS werd u echter duidelijk gevraagd of u in staat was geweest bij de DVZ de belangrijkste elementen van uw asielrelaas toe te lichten wat u ook volmondig bevestigde (CGVS, p.2). Bovendien werden de door u afgelegde verklaringen bij de DVZ aan u voorgelezen in uw moedertaal, zijnde het Dari, en na afloop ter goedkeuring door u ondertekend (Vragenlijst DVZ, dd. 26/01/2016). Gevraagd waarom u deze cruciale elementen dan niet had aangehaald bij de DVZ, antwoordde u louter dat u niet voldoende tijd had gehad bij de DVZ om alles te vertellen (CGVS, p.4), wat echter niet als verschoningsgrond kan aanvaard worden voor dergelijke markante vaststelling. Het komt dan ook hoogst onaannemelijk over dat u omwille van tijdsnood verkoos wel te verklaren bij de DVZ dat u niet werd uitbetaald door uw werkgever in Iran en daarom naar Europa kwam, maar verzaakte te vertellen dat u en uw voltallige familie na jullie terugkeer uit Iran halsoverkop Afghanistan dienden te verlaten omdat een machtige commandant uit uw regio uw zus onder dwang wilde huwen, en dat bij dit conflict ook nog eens uw toekomstige schoonvader het leven liet en uw verloofde zelfs diende te vluchten naar Kabul. Het feit dat men u hier niet naar had gevraagd bij de DVZ is wederom geen afdoende verklaring voor dergelijke nalatigheid (CGVS p. 4). Gewezen op het feit dat u uitdrukkelijk werd gevraagd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS of u in staat was geweest de belangrijkste punten van uw asielrelaas uiteen te zetten bij de DVZ, beweerde u dan weer dat u op dat moment niet wist hoe u het had moeten zeggen (CGVS, p.4). Deze tegenstrijdigheden raken hoe dan ook de kern van uw asielrelaas en leiden ertoe dat de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten dan ook in ernstige mate ondermijnd wordt.

Ook uw verklaringen aangaande uw verblijf in Iran stonden in schril contrast met wat u eerder had verklaard bij de DVZ. Zo verklaarde u bij het CGVS op achtjarige leeftijd samen met uw familie naar Iran te zijn verhuisd alwaar u onafgebroken had verbleven tot 15 Assad 1394 (24/07/2015 volgens de westerse kalender) (CGVS, p.4, p.12), wat met andere woorden neerkomt op een verblijf van ongeveer twintig jaar, gelet op het feit dat u verklaarde te zijn geboren in 1366 (1987 volgens de westerse kalender) (CGVS, p.6). Bij de DVZ verklaarde u dan weer slechts de laatste drie jaar voor uw vertrek naar Europa in Iran te hebben verbleven en van uw geboorte tot en met de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in Kunduz te hebben gewoond (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016).

Verder legde u evenzeer onaannemelijke verklaringen af aangaande uw verblijfs- en identiteitsdocumenten. Bij de DVZ had u verklaard uw taskara te hebben verloren onderweg naar Griekenland (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Bij het CGVS deed het de wenkbrauwen fronsen toen u vertelde dat u uw taskara pas had bekomen in Afghanistan toen u reeds in België was en dit via een vriend van uw vader die uw taskara met de post had opgestuurd. U verklaarde dat dit uw eerste taskara was en dat u voordien nooit een taskara had gehad in Afghanistan. Zelfs na uw terugkeer naar Afghanistan was u niet in de mogelijkheid geweest om een taskara aan te vragen omwille van de problemen die u in Kunduz had gekend. Gewezen op wat u echter eerder had verklaard bij de DVZ, kon u wederom niet anders dan te ontkennen dit zo verklaard te hebben en beweerde u enkel gezegd te hebben dat al uw documenten in het water waren gevallen in Griekenland (CGVS, p.5) wat evenmin als aanvaardbare verschoningsgrond kan beschouwd worden.

U bleef verder mist spuien aangaande uw familiaal en sociaal netwerk toen u gevraagd werd naar uw verloofde S. (...). U verklaarde reeds drie jaar met haar verloofd te zijn en zich met haar verloofd te hebben toen u in Iran woonde. Na het door u aangehaalde incident in Kunduz waarbij haar vader gedood werd, is uw verloofde samen met haar moeder verhuisd naar Kabul alwaar ze momenteel verblijven bij haar maternale oom. Waar uw verloofde momenteel woont in Kabul bleek u vreemd genoeg niet te weten, hoewel u tegelijkertijd beweerde nog steeds regelmatig contact met haar te hebben via telefoon. U zou haar ook nooit die vraag gesteld hebben. Pas toen u erop gewezen werd dat het merkwaardig is dat u er zelfs bij benadering geen idee van had waar in Kabul uw verloofde verbleef, herinnerde u zich plots dat

ze in de stad woonde in de buurt van de bekende meisjesschool Lesa Maryam. Nogmaals gewezen op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, die zich niet enkel beperkt tot de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat u Afghanistan diende te verlaten, maar ook uw verblijfplaatsen behelst, alsook het familiaal en sociaal netwerk waarover u in Afghanistan beschikt, antwoordde u louter dat u enkel kon vertellen wat u wist (CGVS, p.13-p.14), wat echter gelet op uw vage en terughoudende antwoorden geenszins het geval is. Voorts bleek u ook een paternale neef te hebben in Kabul, de zoon van uw oom. Contact had u echter niet met hem. Gevraagd wat de reden hiervoor was, antwoordde u ontwijkend en zei u simpelweg dat u geen contact met hem had. Nogmaals gevraagd wat dan de reden hiervoor was, zei u louter dat jullie relatie niet meer goed zat na het overlijden van uw vader en dat uw oom inmiddels ook overleden was, zonder hier geenszins verder op te willen ingaan. Wat uw neef als werk deed in Kabul was u onbekend, evenmin wat de reden was geweest voor hun verhuis naar Kabul. Evenmin wist u sinds wanneer ze in Kabul woonden (CGVS, p.11). Dergelijke vaagheid over uw familiale netwerk is bijzonder opmerkelijk, gezien de Afgaanse context waarin er gewoonlijk nauwe banden bestaan binnen het uitgebreide familiale netwerk, en wederom een aanwijzing dat u geen zicht wenst te bieden op uw familiaal netwerk.

Zelfs uw verklaringen aangaande het overlijden van uw vader bleken verstoken te zijn van enige doorleefdheid waardoor ze niet als geloofwaardig kunnen beschouwd worden. Zo wist u allesbehalve in de tijd te situeren wanneer uw vader was overleden. Meermaals hiernaar gevraagd, kon u enkel antwoorden dat uw vader om het leven was gekomen tijdens een gevecht ten tijde van de taliban. Zelfs bij benadering kon u deze gebeurtenis echter niet in de tijd kaderen. Hoe uw vader bij de moedjahedien was terecht gekomen wist u niet, enkel dat hij aan de zijde van M. (...) was gaan vechten en was omgekomen in Chahardarah. Meer kon u niet vertellen over uw vaders verleden als moedjahed, noch over de omstandigheden waarin hij het leven had gelaten. Ofschoon u nog regelmatig contact bleek te hebben met N. R. (...), een vriend van uw vader die u omschreef als zijnde als het ware een broer van uw vader, met wie uw vader nauw bevriend was geweest ten tijde van M. (...), had u vreemd genoeg nooit vragen gesteld aan N. R. (...) aangaande uw vader. In dit opzicht verklaarde u louter dat N. R. (...) niets zei en dat wat u wist over uw vader, u had vernomen via uw moeder (CGVS, p.3, p.8-p.9). Zulke gebrekkige en vage kennis aangaande uw vader deed dan ook ten zeerste verbazen. Ook uw kennis aangaande krijgshoofd M. (...) zelf bleek zich louter te beperken tot algemeenheden. Over deze Afgaanse volksheld wist u enkel te zeggen dat hij een jihadicommandant was geweest en afkomstig was uit Pansjir. Waarom hij belangrijk was geweest voor Afghanistan of wat hij verwezenlijkt had voor het Afgaanse volk, was u niet bekend. Andere belangrijke jihadicommandanten zoals M. (...) kon u niet noemen (CGVS, p.10). Zulke summiere kennis over deze Afgaanse-Tadzjiekse militaire leider die een belangrijke rol speelde in de Afgaanse geschiedenis, niet enkel bij het verdrijven van het leger van de Sovjet-Unie uit Afghanistan, maar nadien eveneens in de strijd tegen de taliban (zie blauwe map, document 3) en dit voor een jongeman wiens vader ook nog eens het leven heeft gelaten al strijdend voor deze commandant, is dan ook ten minste frappant te noemen. De weinige interesse die u hiervoor aan de dag bleek te leggen, is eveneens opmerkelijk.

Voorts haalde u aan Afghanistan te hebben verlaten en naar Iran te zijn verhuisd met uw moeder, broer en zus toen u acht à negen jaar oud was en dit pas na het overlijden van uw vader. Gelet op het feit dat u gedetailleerd verklaarde te zijn geboren op 22 saur 1366 (29 april 1987 volgens de westerse kalender) (CGVS, p.6) maakt dat uw verhuis naar Iran bijgevolg gesitueerd kan worden rond 1375 (1996 volgens de westerse kalender). Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw broer 17 jaar was en uw zus 16 jaar en dat beiden geboren waren in Khanabad, Kunduz (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Indien uw oudste broer 17 jaar was op het moment dat u uw verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ, met name in 2016, kan hieruit afgeleid worden dat uw broer pas geboren moet zijn rond 1999 (of 1378 volgens de Afgaanse kalender). De vraag kan dan ook gesteld worden hoe u de geboorte van zowel uw broer als die van uw zus verklaart. Uitgaande van uw verklaringen aangaande hun leeftijd en het overlijden van uw vader kan er namelijk vastgesteld worden dat uw vader reeds enkele jaren voor hun geboorte overleden moet zijn. Bovendien verklaarde u maar één broer en één zus te hebben en verder geen stiefbroers of -zussen (CGVS, p.10). Op deze merkwaardigheid werd u overigens reeds gewezen bij de DVZ, waar u dan weer beweerde zich te hebben vergist en uw vergissing trachtte te vergoelijken door te stellen dat u in feite bedoelde dat uw vader overleed tijdens de oorlog tegen de taliban (Vragenlijst DVZ, dd. 26/01/2016), wat deze tegenstrijdigheid niet geheel verklaart, gelet op het feit dat deze oorlog aanving in 1996 (of 1375 volgens de Afgaanse kalender). Bovendien deed het verwonderen toen u bij het CGVS plots de leeftijd van uw broer op 22 jaar oud schatte, maar liefst vijf jaar ouder dan u oorspronkelijk had verklaard bij de DVZ, en die van uw zus op 20 jaar oud of vier jaar ouder dan oorspronkelijk beweerd bij de DVZ (CGVS, p.9 en Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Zulk een opmerkelijk verschil in leeftijd in vergelijking met uw eerdere verklaringen bij de DVZ doet dan ook vermoeden dat u uw verklaringen hieromtrent heeft aangepast om

deze te laten stroken met uw relaas, goed beseffende dat u reeds bij de DVZ werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. Zulke vaststellingen brengen ook hier wederom uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen en doen verder ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van niet enkel uw beweerde problemen, maar evenzeer uw eerdere verblijfsplaatsen en familiale situatie.

Ook uw gebrekkige, vage verklaringen aangaande uw zogenaamde verblijf van twintig jaar in Iran wisten niet te overtuigen. Zo beweerde u dat u en uw familie nooit verblijfsdocumenten hebben gehad in Iran. Gevraagd hoe dit kwam, werden er volgens u aan alleenstaanden geen documenten uitgereikt. Vervolgens gewezen op het feit dat u toch in Iran vertoefde samen met uw moeder, broer en zus, met andere woorden met uw ganse familie en u dus geen alleenstaande was, antwoordde u dat ze op dat ogenblik geen documenten afleverden en dat families toentertijd niet werden lastiggevallen. Daarop gevraagd waarom er geen documenten werden afgeleverd aan alleenstaanden zoals u eerder had gezegd, sprak u zichzelf tegen en antwoordde u dat ze enkel documenten gaven aan gezinnen. Vervolgens gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde u ontwijkend en zei u dat uw familie zich verveelde in Iran en daarom was teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p.5), wat dan ook geenszins een antwoord is op de gestelde vraag. U trachtte zichzelf nadien goed te praten door te stellen dat ze in feite wel documenten afleverden aan gezinnen, maar dat je lang moest wachten (CGVS, p.6). U bleek dan ook voortdurend uw antwoorden naar eigen goeddunken te wijzigen in een poging deze te laten stroken met uw eerdere verklaringen wat dan ook allesbehalve uw geloofwaardigheid ten goede komt. Hoewel u beweerde Afghanen te kennen met Iraanse verblijfsdocumenten, wist u niet hoe deze kaarten heetten; enkel dat ze een groene en een rode kaart hadden. Welke rechten ze hadden met deze kaarten was u evenmin bekend. Van amayesh, de naam van de kaart van Afghaanse geregistreerde vluchtelingen, had u nog nooit gehoord (CGVS, p.21) en dit hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt deze kaarten reeds werden ingevoerd in de periode van 2001-2003 en tot op heden nog steeds verlengd worden (zie blauwe map, document 4). Voorts verklaarde u dat Afghanen onmogelijk naar school konden gaan in Iran als ze niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikten. Van Afghaanse scholen of onderwijs dat door Afghanen zelf georganiseerd werd, had u nog nooit gehoord (CGVS, p.23). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er nog steeds verschillende informele (illegale) scholen bestaan in Iran waar Afghaanse kinderen zonder verblijfsdocumenten terecht kunnen. Deze scholen worden gefinancierd door inschrijvingsgelden en donaties van Afghanen binnen en buiten Iran. Zo waren er in 2013, toen u nog steeds in Iran beweerde te verblijven, maar liefst 182 actieve informele Afghaanse scholen gekend in Iran (zie blauwe map, document 4 en 5). Het feit dat u hier nog nooit over heeft gehoord, te meer aangezien u beweerde maar liefst twintig jaar onafgebroken in Iran te hebben gewoond en onderwijs zo belangrijk was voor uw familie (CGVS, p.5), is dan ook hoogst merkwaardig. Ook toen u gevraagd werd hoe het voor u was geweest om twintig jaar als Afghaan te hebben geleefd in Iran, bleef u zich beperken tot algemeenheden en antwoordde u louter dat er problemen waren geweest. Gevraagd om dit verder toe te lichten, kwam u niet verder dan te zeggen dat u geen documenten had in Iran, niet het recht had om daar te mogen werken en de enige kostwinnaar van het gezin was. Zelfs toen er meermaals op werd aangedrongen om zo veel mogelijk informatie te verstrekken aangaande de problemen die u had gekend in Iran als zijnde Afghaan, wist u niet meer dan de stereotype antwoorden te geven, met name dat u beledigd werd, door de politie werd geslagen, niet kon gaan bidden of zich kon verplaatsen naar een andere stad en als het ware als een gevangene had geleefd en dit zonder op geen enkel moment in detail te treden of iets van toelichting te geven (CGVS, p.20-p.21). Hoewel u uitgaande van uw verklaringen mogelijk wel in Iran bent geweest, ontbreken uw verklaringen elke vorm van doorleefdheid. Dat u op een dergelijke beknopte, niet-doorleefde wijze vertelt over een periode van maar liefst twintig jaar die u in Iran beweerd te hebben doorgebracht als Afghaanse burger zonder legale status, doet op zijn beurt wederom ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw langdurig verblijf in Iran.

De informatie waarop het CGVS zich baseert, werd toegevoegd aan het administratieve dossier (zie blauwe map).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u geen zicht geeft op waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. De medewerkingsplicht die op uw schouders rust en waaraan u meermaals herinnerd werd doorheen het gehoor, beperkt zich overigens niet enkel tot de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat u Afghanistan diende te verlaten, maar omvat ook uw overige verblijfsplaatsen alsook het familiaal netwerk waarover u in Afghanistan beschikt. Dit leidt bijgevolg tot de conclusie dat u evenmin zicht biedt op uw werkelijke familiesituatie waardoor u het onmogelijk maakt voor het CGVS in te schatten waar uw familieleden zouden wonen en u het CGVS bijgevolg niet toelaat uw beschermingsnood te analyseren.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Kunduz gelegen in de provincie Kunduz. Het CGVS ziet niet in waarom u tijdens het persoonlijk onderhoud plots zou beweren geboren te zijn in Kunduz maar twintig jaar in Iran te hebben geleefd, in plaats van enkel de laatste drie jaar volgens uw initiële verklaring. Dit doet vermoeden dat u uw werkelijke regio van herkomst tracht te verhullen voor het CGVS, mogelijk omdat u uit een veilige regio afkomstig bent. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Kunduz heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In de eerste plaats heeft u, zoals hierboven reeds uitgebreid werd besproken, uw asielrelaas op tal van cruciale punten gewijzigd in vergelijking met uw voorafgaande verklaringen bij de DVZ zonder hiervoor een afdoende verklaring te geven (CGVS, p.4), waardoor de geloofwaardigheid van dit relaas onherroepelijk aangetast wordt. Uit de asielmotieven die u pas aanhaalde bij het CGVS kan er afgeleid worden dat de directe aanleiding voor uw vertrek uit Afghanistan is ingegeven door uw vrees voor commandant P. (...) die uw zus onder dwang wilde huwen. In dit verband dient er op gewezen te worden dat uw verklaringen hieromtrent eveneens geenszins aannemelijk overkomen.

Zo wist u deze bedreigingen, geuit door commandant P. (...) ten aanzien van u en uw familie, geenszins op een geloofwaardige manier aan te tonen. Hoewel uw kennis aangaande deze commandant evenzeer beperkt bleek te zijn, wist u evenwel over hem te vertellen dat hij ondanks zijn werk voor de overheid eveneens banden zou hebben met de taliban en mensen zou dwingen hun velden af te staan. Waarom hij een beruchte commandant was in Kunduz wist u niet, wat ook een bevestiging is van het feit dat u niet afkomstig bent uit Kunduz, maar wel dat hij een echte tiran was die kon doen en laten wat hij wilde (CGVS, p.16). In dit opzicht deed het verbazen dat deze commandant ondanks zijn notoire reputatie alsnog de moeite had genomen om zijn mannen maar liefst drie maal naar uw woning te sturen om de hand van uw zus te vragen. De eerste twee keer slaagde uw moeder er telkens in hem af te wimpelen onder het voorwendsel dat u, het gezinshoofd, zich in Iran bevond en zij deze beslissing niet kon nemen. Echter ook de derde keer, toen u was teruggekeerd uit Iran en u had gezegd dat u en uw familie niet akkoord gingen met het huwelijksvoorstel, waren zijn mannen zonder meer uit uw woning vertrokken (CGVS, p.17). Uitgaande van uw verklaringen is het dan ook bevreemdend dat indien deze commandant uw zus werkelijk wilde dwingen met hem te trouwen en gekend stond als een man die straffeloos zijn gang kon gaan, P. (...) bereid was alsnog rekening te houden met uw beslissing aangaande dit huwelijksaanzoek. Gelet op het feit dat zijn mannen tot driemaal toe naar uw huis zijn gekomen en zodus ook wisten waar uw zus woonde, konden zij namelijk eenvoudig uw zus onder dwang meenemen. Bovendien hadden zijn mannen zelfs aan u verkondigd dat zij machtig waren en uw zus met geweld zouden meenemen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u louter dat ze van plan waren dit te doen, maar jullie erin geslaagd waren te ontsnappen (CGVS, p.17-p.18). Ondanks deze vele bedreigingen is het even merkwaardig dat u en uw familie niet eerder gevlucht zijn of een veiliger onderkomen hebben gezocht. Zo verklaarde u pas met uw familie te zijn ondergedoken in de woning van N. R. (...), de vriend van uw vader, nadat de mannen van P. (...) maar liefst voor een vierde keer naar jullie woning waren gekomen en zij u ondertussen ook al eens op straat hadden aangevallen en ermee hadden gedreigd uw zus onder dwang mee te nemen (CGVS, p.17-p.18). Het feit dat u en uw familie effectief zijn ondergedoken bij N. R. (...) en daar een volledige week hebben doorgebracht, toont evenzeer aan dat jullie dan ook in de mogelijkheid waren om zich in veiligheid te brengen (CGVS, p.18). Zulke bevreemdende, weinig aannemelijke verklaringen zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees.

In het licht van deze elementen en de reeds eerder aangehaalde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden maken dat er bijgevolg geen enkel geloof gehecht worden aan de door u ingeroepen asielmotieven.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een

burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een verzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de verzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een verzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 27/09/2017 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud meermaals geconfronteerd met de vastgestelde tegenstrijdigheden wat betreft de eerdere verblijfplaatsen van zowel u als uw familie als uw verklaringen over uw familiaal netwerk (CGVS, p.4-p.7, p.9, p.14, p.19, p.21). U werd er vervolgens op gewezen dat het voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw verzoek om internationale bescherming correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat de herkomst van het document twijfelachtig is, aangezien u zelf beweert dat het werd uitgereikt in uw afwezigheid. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Wat betreft de foto's van uw schoonvader dient er eveneens op gewezen te worden dat aan privéfoto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend

daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een weergave van de door hem geschonden geachte bepalingen laat verzoeker het volgende gelden:

"Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat verzoeker niet heeft voldaan aan zijn plicht tot medewerking. Dat het CGVS oordeelt geen geloof te kunnen hechten aan de verklaringen afgelegd bij het CGVS gezien deze haaks staan op de verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), en dat zodoende verzoekers algemene geloofwaardigheid onherroepelijk wordt aangetast.

Dat het CGVS enorm stoelt op de verklaringen afgelegd door verzoeker bij DVZ. Dat het CGVS de ogen sluit voor de tekortkomingen van dit interview bij DVZ.

Ten eerste is het interview bij DVZ maar van zeer korte duur. De medewerker van het CGVS geeft aan verzoeker aan dat dit een gekend probleem is, doch blijft het CGVS voet bij stuk houden dat een asielzoeker zijn volledige asielrelaas bij DVZ uit de doeken heeft moeten kunnen doen.

Ten tweede geeft verzoeker aan dat zijn verklaring bij DVZ niet aan hem is voorgelezen. Dit wijst opnieuw op tijdsgebrek.

Ten derde heeft verzoeker dus geen opmerkingen kunnen formuleren en geen fouten in vertaling kunnen aanhalen.

*Dat uit het administratief volgende gebeurtenissen blijken tijdens het interview bij DVZ:
(...)*

Dat uit deze passage duidelijk blijkt dat ten eerste verzoeker onder druk wordt gezet om bepaalde antwoorden te geven - er wordt zelfs op verzoeker ingepraat -, dat ten tweede verzoeker heel erg in de war blijkt te zijn en dat tot slot de vragen en antwoorden niet opgehelderd worden.

Gelet op deze passage, hoe kan het CGVS volhouden dat verzoekers verklaringen bij het CGVS aan de verklaringen bij DVZ getoetst dienen te worden en dat bij niet overeenstemmende verklaringen de verklaringen afgelegd bij DVZ voorrang krijgen op de verklaringen afgelegd bij het CGVS?

Dat bovendien het CGVS niet de moeite heeft genomen om de verklaringen van verzoeker bij DVZ en bij het CGVS die op het eerste zicht tegenstrijdig lijken, grondig te onderzoeken. Indien het CGVS een betere vergelijking zou maken, in plaats van enkel (op het eerste zicht) tegenstrijdigheden op te noemen, zou het

CGVS tot de conclusie zijn gekomen dat verzoekers verklaringen grotendeels overeenstemmen. Het CGVS zou opmerken dat enkel onduidelijkheden blijven bestaan omtrent data. Echter, uit voormelde passage blijkt dat verzoeker tijdens het interview bij DVZ enorm in de war is omtrent data. Dat het CGVS deze omstandigheid niet erkent, maar halstarrig blijft vasthouden aan verzoekers verklaringen omtrent data bij DVZ, toont aan dat het CGVS liever uitvluchten zoekt om verzoekers aanvraag te kunnen afwijzen, in plaats van verzoekers verklaringen grondig te onderzoeken.

Tijdens het interview bij DVZ werd enorm gefocust op verzoekers vlucht van Iran terug naar Afghanistan. Verzoeker werd kort, maar redelijk intensief ondervraagd over allerlei data, waarbij de tolk zelfs uitviel tegen verzoeker. Verzoeker kreeg amper de tijd om uit te wijden over zijn bezoek aan Afghanistan en de problemen die aldaar ontstonden. Het CGVS weet dat de interviews bij DVZ heel kort zijn en geeft dit aan tijdens het persoonlijk onderhoud, maar negeert dit feit in de beslissing. Het CGVS stelt daarna zeer gemakkelijk vast dat verzoeker bij DVZ niet volledig was en dat bijgevolg zijn verklaringen op het CGVS als ongeloofwaardig beschouwd dienen te worden. Bovendien stelt verzoeker dat zijn verklaring na afloop van het interview bij DVZ niet aan hem werden voorgelezen. Dit duidt op een duidelijk tijdsgebrek en toont aan dat er druk lag op verzoeker om zich enorm te beperken in zijn verhaal. Verzoeker was dan ook eerlijk toen hij bij het CGVS aangaf dat hij niet wist hoe hij zijn asielrelaas had moeten vertellen bij DVZ.

Dat verzoeker volgende opmerkingen wenst te noteren omtrent de beslissing van het CGVS.

Dat verzoeker verweten wordt dat hij stelde dat zijn moeder, broer en zus nog steeds in Teheran verblijven, terwijl hij op het CGVS verklaarde dat zijn moeder, broer en zus naar Afghanistan waren teruggekeerd om later opnieuw te vluchten. De verklaringen van verzoeker zijn echter niet onverenigbaar. De moeder, broer en zus van verzoeker zijn inderdaad naar Afghanistan teruggekeerd om vervolgens bij hun vlucht eerst naar Teheran te gaan. Vervolgens is verzoeker zijn familie uit het oog verloren. De laatste gekende verblijfplaats die verzoeker kent van zijn gezinsleden is dus wel degelijk Teheran. Verzoeker weet niet zeker of zijn familie tot in Turkije is geraakt en kan dan ook niet met zekerheid stellen dat zij zich daar zouden bevinden. Zodoende heeft verzoeker zich gebaseerd op de laatste plek waarvan verzoeker zeker is dat zijn familie heeft verbleven.

Vervolgens stelt het CGVS dat verzoeker verklaard heeft dat zijn vluchtreis in Iran is gestart en niet in Afghanistan. De vragenlijst van DVZ vraagt echter naar de landen van doorreis, wat door verzoeker duidelijk is geïnterpreteerd als alle landen vanaf dat hij Afghanistan heeft verlaten. Verzoeker stelde zeker niet dat zijn reis vanuit Iran gestart is.

Het CGVS stelt dat verzoeker zijn terugkeer naar Afghanistan op verschillende motieven baseert. Verzoeker heeft Iran wel degelijk verlaten en is naar Afghanistan teruggekeerd, omwille van problemen met zijn werkgever. Deze problemen zijn namelijk de reden waarom verzoeker schrik begon te krijgen dat hij door de politie opgepakt zou worden.

Dat het CGVS vervolgens plots spreekt over verzoekers terugkeervrees naar Afghanistan. Dat verzoekers terugkeer naar Afghanistan vanuit Iran en verzoekers vrees voor terugkeer naar Afghanistan vanuit België twee verschillende omstandigheden zijn, die van elkaar gescheiden dienen te worden. Verzoeker is vanuit Iran naar Afghanistan teruggekeerd omwille van de problemen met zijn werkgever, die konden leiden tot problemen met de politie (wat niet is gebeurd gezien verzoeker tijdig zelf is teruggekeerd). Verzoeker stoelt zijn asielaanvraag daarentegen op de problemen met commandant P. (...), problemen die zijn opgedoken na verzoekers terugkeer uit Iran. Helaas kon verzoeker bij DVZ deze vluchtmotieven niet uiteen zetten, omdat tijdens het korte interview bij DVZ om onduidelijke redenen gefocust werd op verzoekers vlucht van Iran naar Afghanistan.

Wat betreft de verklaringen van verzoeker omtrent zijn verblijf in Iran, geeft het CGVS opnieuw een uitleg die aantoont dat verzoekers verklaringen bij het CGVS en bij DVZ amper worden vergeleken.

Verzoeker geeft zijn laatste adres aan in Iran. Dit is het adres waar hij met zijn meester heeft verbleven. Voorheen had hij een ander adres in Iran, maar gelet op zijn terugkeer kan verzoeker DVZ in kennis stellen van het adres bij zijn geboorte, waar hij naar is teruggekeerd. De volgende vragen die genoteerd staan bij het interview bij DVZ tonen aan dat er duidelijk een probleem was met betrekking tot de communicatie tussen de medewerker van DVZ en verzoeker en dat verzoeker enorm onder druk werd gezet om bepaalde antwoorden te geven. Dit wordt door het CGVS echter opnieuw genegeerd en wordt ook niet opgeklaard. Toch baseert het CGVS zich op deze verklaringen om de verklaringen van verzoeker bij het CGVS als ongeloofwaardig te beschouwen.

Dat deze verklaringen niet zijn opgeklaard, toont aan dat verzoekers verklaring niet aan hem is voorgelezen op het einde van het interview bij DVZ. Indien de verklaring wel aan verzoeker was voorgelezen, en dit op een rustige manier met voldoende tijd voor opmerkingen, had verzoeker wel degelijk enkele verklaringen kunnen verhelderen en/of verbeteren. Verzoeker voelde zich echter enorm in een hoek geduwd door de tijdsdruk en de mentale druk die de tolk op hem legde om het interview vooruit te laten gaan.

Verzoeker heeft bij DVZ verklaard dat al zijn documenten verloren zijn gegaan onderweg naar Griekenland. Verzoeker betwist dat hij gezegd heeft dat hij zijn taskara zou zijn kwijtgeraakt. Hoe kan verzoeker namelijk iets kwijtgeraken dat hij nog niet heeft? Gelet dat verzoekers verklaringen niet aan hem werden voorgelezen, kan dan ook moeilijk besloten worden dat verzoeker heeft gelogen. Hij heeft niet eens de kans gekregen om deze fout in vertaling recht te zetten!

Vervolgens gaat het CGVS in op verzoekers sociale en familiale netwerk. Het CGVS stelt dat verzoeker enkel vage en terughoudende antwoorden kan geven omtrent de verblijfplaats van zijn verloofde en de verblijfplaats en het leven van zijn paternale neef. Het is echter logisch dat verzoeker amper kennis heeft over Kabul. Verzoeker heeft het grootste deel van zijn leven in Iran doorgebracht, waardoor hij weinig kennis heeft kunnen opdoen over zijn geboorteplaats, laat staan dat verzoeker kennis heeft over hoe Kabul, de grootste stad in Afghanistan, eruit ziet. Gelet dat verzoeker sinds zijn 13 à 14 jaar zich zonder familie in Iran bevond, is het bovendien niet verwonderlijk dat hij geen contact heeft met zijn neef in Kabul. Hoe kan hij dan weten wat deze neef doet als dagelijks werk? Dat volgens het CGVS 'gewoonlijk' nauwe banden bestaan binnen het uitgebreide familiale netwerk in Afghanistan, wil daarom nog niet zeggen dat dit ook in verzoekers familie het geval was.

Wat het overlijden van verzoekers vader betreft, stelt het CGVS zich enorme vragen bij de beperkte kennis van verzoeker. Opnieuw dient benadrukt te worden dat verzoeker een zeer jonge leeftijd had toen zijn vader gestorven is, volgens is hij uit zijn gekende omgeving weggetrokken en tot slot is zijn moeder, de enige die hem uitleg kon geven over de dood van zijn vader, uit Iran weggetrokken toen verzoeker zo'n 13 à 14 jaar oud was. Het CGVS verwijt verzoeker dus dat hij tussen 8 jaar oud en 13 jaar oud geen vragen heeft gesteld over de dood van zijn vader, of dat verzoeker zich de antwoorden in ieder geval niet meer duidelijk kan herinneren. Op die manier legt het CGVS de lat wel heel hoog voor verzoeker om zijn asielaanspraak geloofwaardig te vertellen.

Zoals eerder gesteld, kan verzoeker omwille van de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verlaten heeft voor Iran, de geboorte van zijn broer en zus moeilijk in de tijd plaatsen. Bovendien dient opgemerkt te worden dat in Afghanistan geboortes amper officieel worden aangegeven, zodat een geboortedatum van een persoon uit Afghanistan elke keer opnieuw bij benadering dient te gebeuren. Zelfs uitspraken omtrent de eigen geboortedatum geven niet altijd een correct beeld. Dit ligt echter niet aan verzoeker en hoe hij zich de feiten herinnert, maar aan de falende administratie in Afghanistan.

Wat het verblijf van verzoeker in Iran betreft, gaat het CGVS uitvoering in op verzoekers verklaringen omtrent het al dan niet verkrijgen van verblijfspapieren. Toen verzoeker met zijn gezin in Iran aankwam, was het zeer moeilijk om als gezin aan verblijfspapieren te geraken. Mede omwille van deze moeilijkheden, die leidden tot moeilijkheden voor een opleiding voor de broer en zus van verzoeker, is verzoekers moeder opnieuw naar Afghanistan getrokken. Vervolgens was verzoeker alleenstaande in Iran, een statuut aan wie nooit verblijfspapieren werden uitgereikt. Zodoende zijn de verklaringen van verzoeker wel degelijk juist aangaande de verblijfspapieren.

Het CGVS oordeelt dat verzoeker geen zicht geeft op waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België. Evenmin zou verzoeker een zicht bieden op zijn werkelijke familiesituatie, zodat het voor het CGVS onmogelijk is om in te schatten waar verzoekers familieleden zouden wonen en bijgevolg het CGVS verzoekers beschermingsnood niet kan analyseren.

Opnieuw focust het CGVS zich op de passage van het interview bij DVZ die duidelijk communicatieproblemen tussen de medewerker van DVZ en verzoeker blootlegt.

Dat in zijn arrest dd. 4 juli 2013 de Raad van State stelt:

"8. Luidens art. 2 van de motiveringswet moeten alle bestuurshandelingen met individuele strekking uitdrukkelijk worden gemotiveerd en luidens art. 3 van deze wet moet de motivering de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en moet de motivering

afdoende zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangevoerde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen." (eigen onderlijning)

Dat het CGVS zijn beslissing niet afdoende verantwoordt, gelet dat het CGVS telkenmale steunt op verklaringen die duidelijk onder druk zijn afgelegd en waarbij onduidelijkheden niet worden opgehelderd, maar ronduit genegeerd.

Dat, gelet op al deze omstandigheden, het CGVS niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker ongelooftwaardig zijn en daarom artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat het CGVS ervan uitgaat dat de beruchte commandant P. (...) verzoekers zus onder dwang had kunnen laten meenemen, in plaats van zijn manschappen drie keer tot bij verzoekers thuis te laten komen. Verzoeker vermoedt echter dat de problemen met commandant P. (...) nooit zouden zijn geëscaleerd indien verzoeker niet was teruggekeerd. Het is bovendien de traditie dat aan de patriarch van de familie de toestemming voor het huwelijk wordt gevraagd. De commandant had echter niet gerekend dat verzoeker zou weigeren, net gelet op zijn beruchte status. Verzoeker, die jarenlang in Iran had gewoond, besepte helaas niet goed op het moment van zijn weigering welke problemen hij zich op de hals haalde. Verzoeker was ook nog maar zeer recent teruggekeerd en niet op de hoogte van alle ontwikkelingen die zich de laatste jaren in zijn geboorteplaats hadden afgespeeld. Het is pas nadat verzoeker werd aangevallen dat hij besepte dat commandant P. (...) een echte tiran was. Vervolgens is verzoeker redelijk snel gevlucht en is daarna zelfs alle contact met zijn familieleden verbroken. Zo kon verzoeker niet in kennis gesteld worden van de gehele situatie rond commandant P. (...). De verklaringen die verzoeker aflegde over commandant P. (...) zijn echter wel correct (zie stuk 16).

Dat het CGVS stelt dat verzoeker zich bij N. R. (...), de vriend van zijn vader, in veiligheid heeft kunnen brengen. Dat het CGVS volledig negeert dat verzoeker tijdens die week bij N. R. (...) ondergedoken was, en dus geen enkele kans maakt op een normaal sociaal leven in zijn geboorteplaats. Dat verzoeker dus niet in veiligheid zal zijn als hij terugkeert naar zijn plaats van herkomst.

Dat omwille van de banden van commandant P. (...) met de overheid, verzoeker geen beroep kan doen op de Afghaanse autoriteiten om zijn probleem met commandant P. (...) te verhelpen.

Dat bovendien alle contact tussen verzoeker en zijn familieleden is verbroken sinds hij zijn familieleden op de grens tussen Iran en Turkije uit het oog is verloren. Gezien verzoeker zelf niet weet waar zijn familieleden zich bevinden, is het logisch dat het CGVS dit niet kan inschatten. Doch, het is net omdat verzoeker niet weet waar zijn familieleden zich bevinden, dat hij alleen een verzoek tot bescherming indient. Indien verzoeker zou weten waar zijn familie zich bevindt, en zijn familie bevindt zich op een veilige plaats, had verzoeker geen reden om in België een verzoek tot bescherming in te dienen.

Dat verzoeker net na het incident waarbij zijn schoonvader werd doodgeschoten, niet met zijn verloofde naar Kabul kon vluchten. Ten eerste zou verzoeker met zijn volledige gezin (zijn moeder, broer en zus) nooit kunnen verblijven in het huis van de familie van zijn verloofde, ten tweede heeft commandant P. (...) banden met de overheid én de taliban die verzoeker tot in Kabul zouden achtervolgen. Verzoekers verloofde, die niet gevisieerd werd door commandant P. (...), is in Kabul niet in gevaar. Dit zou veranderen indien verzoeker zich bij haar voegt. Een terugkeer naar Afghanistan brengt dus niet alleen verzoeker in gevaar, maar ook de mensen rondom hem.

Dat bijgevolg dient besloten te worden dat verzoeker wel degelijk heeft bewezen afkomstig te zijn van Kunduz, en niet beschikt over enig ander vluchtalternatief in Afghanistan. Verzoeker kan omwille van zijn problemen met commandant P. (...) niet terugkeren naar Kunduz, noch naar Kabul.

Dat bovendien de veiligheids situatie in zowel Kunduz als Kabul hoogst onzeker is (zie stukken 3 t.e.m. 15). Dat beide gebieden worden genoemd wanneer de gebieden met de meeste veiligheidsincidenten worden opgesomd. Bij deze incidenten vallen altijd burgerslachtoffers, zelfs wanneer de incidenten bepaalde personen (zoals buitenlanders) viseren. De situatie in Kabul en andere delen van het land ontspoorde volledig. De regering geraakt steeds meer verzwakt en de taliban wint aan macht. De Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt momenteel af om naar Afghanistan te gaan, onder meer omdat "het geweld in 2017 en 2018 onverminderd voortgaat in alle delen van het land." Ook de Britse overheid raadt alle reizen naar Kunduz af en adviseert om enkel de uiterst noodzakelijke reizen naar Kabul te ondernemen. Ondanks een zeer kort staakt-het-vuren in de maand juni tussen de regeringstroepen en de

taliban, is in 2018 het hoogste aantal burgerdoden ooit gevallen in de eerste helft van dit jaar. Toch blijft het CGVS overtuigd dat het veilig is om asielzoekers terug te sturen naar Afghanistan. Uw raad kan echter niet ontkennen dat de situatie in Afghanistan hoogst onstabiel is en dat bezwaarlijk gesteld kan worden dat een veilige terugkeer verzekerd kan worden. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan houdt hoe dan ook een schending van zijn mensenrecht op het recht op leven in.

Dat het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade, dewelke zelfs losstaat van verzoekers geloofwaardige asielrelaas.

Dat het CGVS zijn eigen samenwerkingsplicht schendt, door de verergerde situatie in Afghanistan te negeren en zich te baseren op rapporten over de veiligheidssituatie in Afghanistan die dateren van december 2017. Uw raad dient te erkennen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het voorbije half jaar veranderd (verslechterd) is en dat verzoeker niet veilig kan terugkeren naar zijn geboorteplaats Kunduz, noch naar de stad waar zijn verloofde zich bevindt, Kabul.

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoeker niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat de vrees van verzoeker volledig terecht is gezien hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan steunen.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker nergens in Afghanistan terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- een reisadvies van de Belgische overheid over Afghanistan;
- een reisadvies van de Britse overheid over Afghanistan;
- het rapport "General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul" van European Country of Origin Information Network van 12 maart 2018;
- de "Country Policy and Information Note Afghanistan: Security and humanitarian situation" van Home Office van april 2018;
- het "Security Council Report" van maart 2018;
- het bericht "Taliban forces hundreds of schools in Kunduz to close" van Foundation for Defense of Democracies van 19 april 2018;
- een persbericht, getiteld "Swedish student's plane protest stops Afghan man's deportation 'to hell'", uit The Guardian van 26 juli 2018;
- een persbericht, getiteld "Civilian deaths in Afghanistan at record high, UN says", uit The Guardian van 15 juli 2018;
- een persbericht, getiteld "Germany's interior minister urged to resign after death of asylum seeker" uit The Guardian van 11 juli 2018;
- een persbericht, getiteld "Taliban reject Afghan government's offer of peace talks", uit The Guardian van 7 juli 2018;
- een persbericht, getiteld "Kabul suicide bomber kills 13 at Afghan ministry entrance", uit The Independent van 11 juni 2018;
- een persbericht, getiteld "Kabul car bomb: 'Double suicide attack' in Afghan capital kills at least 25 during morning rush hour", uit The Independent van 30 april 2018;
- een persbericht, getiteld "Top security officials, ambassadors visit Kunduz", van 1TV News van 5 juli 2018;
- een persbericht, getiteld "Afghanistan Turns to Former Mujahideen to Combat Taliban", van Newsweek van 1 juni 2015.

2.2.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een psychologisch attest van 9 oktober 2018 neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *"een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen"*. Onder *"middel"* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en van de artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen geschonden acht. Bovendien dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is bijgevolg, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *"afdoende"* wijze. Het begrip *"afdoende"* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat hij niet heeft voldaan op de op hem rustende medewerkingsplicht nu hij geen zicht heeft gegeven op waar hij verbleven heeft voor zijn komst naar België en evenmin zicht heeft geboden op zijn werkelijke familiesituatie. De commissaris-generaal overweegt hierbij dat (i) de algemene geloofwaardigheid van verzoeker onherroepelijk aangetast wordt door de omstandigheid dat de verklaringen die hij bij de Dienst Vreemdelingzaken (hierna: DVZ) aflegde over zijn terugkeervrees en zijn verblijfssituatie en die van zijn familie haaks staan op de verklaringen die hij later bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) heeft afgelegd, dat (ii) verzoeker onaannemelijke verklaringen aflegde over zijn verblijfs- en identiteitsdocumenten, dat (iii) verzoeker verder mist bleef spuien over zijn familiaal en sociaal netwerk toen hij gevraagd werd naar zijn verloofde, dat (iv) de verklaringen van verzoeker over het overlijden van zijn vader niet doorleefd waren waardoor ze niet als geloofwaardig kunnen worden beschouwd, en dat (v) de gebrekkige, vage verklaringen van verzoeker over zijn zogenaamde verblijf van twintig jaar in Iran niet konden overtuigen. Omwille van de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde regio van herkomst

in Afghanistan hecht de commissaris-generaal evenmin enig geloof aan verzoekers asielrelaas, dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bovendien wijst de commissaris-generaal erop dat de verklaringen van verzoeker over zijn vrees voor de commandant die onder dwang met zijn zus wilde huwen eveneens niet aannemelijk zijn. Aangaande de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker, door bewust de ware toedracht over zijn verblijf voor zijn komst naar België, dat de kern van zijn asielrelaas raakt, te verzwijgen, niet aannemelijk maakt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het enig middel kan wat dit betreft niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Op een verzoeker om internationale bescherming rust de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over het verzoek. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Te dezen blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken duidelijk dat verzoeker niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

Zo werd er tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker bij de DVZ aflegde over zijn terugkeervrees en zijn verblijfssituatie en die van zijn familie haaks staan op de verklaringen die hij later bij het CGVS heeft afgelegd. Gevraagd naar een kort overzicht van alle feiten die hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, verklaarde verzoeker op de DVZ dat hij als arbeider had gewerkt in de bouwsector in Iran, maar niet werd uitbetaald door zijn werkgever. Voorts haalde hij aan dat hij destijds samen met zijn familie Afghanistan had verlaten omdat zijn vader gedood werd tijdens de oorlog en dat ze er nu niet meer kunnen terugkeren omdat ze er niemand meer hebben (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag nr. 3.5.). Op het CGVS stelde verzoeker zijn vrees voor een terugkeer naar Afghanistan dan weer op geheel andere motieven, met name op een conflict met een talibancommandant die onder dwang met zijn zus wilde huwen (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 3-4). De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst op de DVZ biedt hiertoe geen verschuiving. Immers, van een kandidaat-vluchteling die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elke verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om zijn of haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (cf. RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). Verzoeker werd er bovendien op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat van hem, als asielzoeker, wordt verwacht dat hij bij het invullen van de vragenlijst nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 1). In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift voorhoudt, blijkt uit het administratief dossier bovendien dat zijn verklaring bij de DVZ aan verzoeker in het Dari werd voorgelezen (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, p. 2) en dat verzoeker dus de mogelijkheid had hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend waarmee hij heeft bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoekers kritiek is dan ook allerm minst ernstig. Het

komt derhalve hoogst onaannemelijk over dat verzoeker bij de DVZ omwille van tijdsnood verkoos wel te verklaren dat hij niet werd uitbetaald door zijn werkgever in Iran en daarom naar Europa kwam, maar naliet te vertellen dat hij en zijn voltallige familie na hun terugkeer uit Iran halsoverkop Afghanistan dienden te verlaten omdat een machtige commandant uit zijn regio zijn zus onder dwang wilde huwen, en dat bij dit conflict ook nog eens zijn toekomstige schoonvader het leven liet en zijn verloofde zelfs diende te vluchten naar Kabul. Uit de passage die verzoeker in het verzoekschrift aanhaalt van zijn verklaring bij de DVZ (zie ook: adm. doss., stuk 16, verklaring DVZ, p. 4) kan voorts niet worden afgeleid dat verzoeker op de DVZ onder druk werd gezet om bepaalde antwoorden te geven. Hieruit blijkt enkel dat verzoeker erop wordt gewezen dat zijn verklaringen over zijn vertrek uit Afghanistan onmogelijk zijn, daar het jaar van vertrek dat hij opgaf nog moet plaatsgrijpen. Dat de betrokken ambtenaar verzoeker hierop wijst, en hierbij op verzoeker inpraat, wijst enkel op een wil om correcte verklaringen te noteren en onduidelijkheden op te helderen, eerder dan ze te negeren.

Voorts verklaarde verzoeker bij de DVZ dat zijn moeder, broer en zus nog steeds in Teheran (Iran) verbleven (adm. doss., stuk 16, verklaring DVZ, p. 5 en 7, nrs. 13A en 17), terwijl hij daarna op het CGVS aanhaalde dat hij en zijn familie in feite waren teruggekeerd naar Afghanistan, om er later weer te vluchten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 4). Als reden voor hun terugkeer naar Afghanistan gaf verzoeker aan dat zijn moeder wilde dat zijn broer en zus naar school gingen en dat ze bovendien in Iran geen familie hadden en zich daar verveelden (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 5).

Verzoeker voert aan dat zijn verklaringen niet onverenigbaar waren. Hij stelt dat zijn moeder, broer en zus inderdaad naar Afghanistan zijn teruggekeerd om vervolgens bij hun vlucht eerst naar Teheran te gaan, waar hij hen uit het oog is verloren, zodat de laatste verblijfplaats die hij van hen kent Teheran is. Deze verklaring (*post factum*) druist evenwel in tegen zijn verklaringen op het CGVS dat hij nooit zou gezegd hebben dat zijn moeder, broer en zus nog steeds in Teheran wonen, dat hij op de DVZ zei dat ze naar Teheran waren gegaan en van daaruit naar hier zijn gekomen en dat een smokkelaar had gezegd dat zij in Turkije waren en dat ze naar Griekenland waren (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 9). Aan deze verklaring (*post factum*) kan dan ook geen geloof worden gehecht.

Verder voerde verzoeker bij de DVZ als reden voor zijn vertrek uit Iran aan dat hij niet werd uitbetaald door zijn werkgever (adm. doss., stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag nr. 3.4.), terwijl hij op het CGVS als enige reden voor zijn terugkeer (uit Iran) naar Afghanistan opgaf dat hij vreesde dat de politie hem zou vatten en hem naar Syrië zou sturen om daar te vechten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 13). Met de artificiële verklaring (*post factum*) dat hij naar Afghanistan is teruggekeerd omwille van financiële problemen met zijn werkgever en dat deze problemen de reden zijn dat hij schrik begon te krijgen dat hij door de politie zou worden opgepakt, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen te weerleggen, temeer nu verzoeker op het CGVS nog een stap verder ging en een gans nieuw asielaanvraag uit de doeken deed.

In tegenstelling tot wat verzoeker in het verzoekschrift betoogt, blijkt uit het voorgaande dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden niet enkel onduidelijkheden omtrent data betreffen. Het gaat om tegenstrijdigheden die de kern van zijn asielaanvraag betreffen en die de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten bijgevolg in ernstige mate ondermijnen.

Daarbij komt dat verzoekers verklaringen over zijn verblijfs- en identiteitsdocumenten niet aannemelijk zijn. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Bij de DVZ had u verklaard uw taskara te hebben verloren onderweg naar Griekenland (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Bij het CGVS deed het de wenkbrauwen fronsen toen u vertelde dat u uw taskara pas had bekomen in Afghanistan toen u reeds in België was en dit via een vriend van uw vader die uw taskara met de post had opgestuurd. U verklaarde dat dit uw eerste taskara was en dat u voordien nooit een taskara had gehad in Afghanistan. Zelfs na uw terugkeer naar Afghanistan was u niet in de mogelijkheid geweest om een taskara aan te vragen omwille van de problemen die u in Kunduz had gekend. Gewezen op wat u echter eerder had verklaard bij de DVZ, kon u wederom niet anders dan te ontkennen dit zo verklaard te hebben en beweerde u enkel gezegd te hebben dat al uw documenten in het water waren gevallen in Griekenland (CGVS, p.5) wat evenmin als aanvaardbare verschoningsgrond kan beschouwd worden."

Verzoeker betoogt dat hij bij de DVZ verklaard heeft dat al zijn documenten verloren zijn gegaan onderweg naar Griekenland en betwist dat hij gezegd heeft dat hij zijn taskara zou zijn kwijtgeraakt. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing, die in casu steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te ontkrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Waar verzoeker

nog stelt dat zijn verklaringen bij de DVZ hem niet werden voorgelezen, kan worden verwezen naar wat hierover *supra* reeds werd gemotiveerd.

Voorts is ook de Raad van oordeel dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zeer vaag bleef over zijn familiale netwerk in Afghanistan en dat dit een aanwijzing vormt dat hij hierop geen zicht wenst te bieden. Verzoeker verklaarde drie jaar met S. verloofd te zijn en zich met haar verloofd te hebben toen hij in Iran woonde. Na het incident in Kunduz waarbij haar vader gedood werd, zou zijn verloofde samen met haar moeder zijn verhuisd naar Kabul waar ze momenteel verblijven bij haar maternale oom. Hoewel verzoeker verklaarde nog contact met haar te hebben via telefoon, bleek hij vreemd genoeg niet te weten waar in Kabul zij woont. Hij zou haar zelfs nooit die vraag gesteld hebben. Pas toen hij erop gewezen werd dat het merkwaardig is dat hij er zelfs bij benadering geen idee van had waar in Kabul zijn verloofde verbleef, herinnerde hij zich plots dat ze in de stad woonde in de buurt van de bekende meisjesschool "Lesā Maryam" (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 13-14). Dat verzoeker amper kennis heeft over Kabul doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij geen adres kan opgeven waar zijn verloofde, met wie hij nog contact zou hebben, in Kabul verblijft en hierin zelfs niet geïnteresseerd blijkt te zijn. Verzoeker weerlegt hiermee niet dat hij over zijn verloofde vage en terughoudende antwoorden gaf. Ook op de vraag naar de reden waarom hij geen contact had met zijn paternale neef in Kabul antwoordde verzoeker ontwijkend en zei hij simpelweg dat hij geen contact met hem had. Nogmaals gevraagd wat dan de reden hiervoor was, zei verzoeker louter dat na het overlijden van zijn vader de relatie met zijn oom niet meer goed zat en dat zijn oom inmiddels ook overleden was. Verzoeker wist verder niet wat zijn neef als werk deed, wat de reden was voor hun vertrek naar Kabul en sinds wanneer ze in Kabul woonden (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 27 september 2017, p. 11). Dergelijke vaagheid over zijn familiale netwerk in Afghanistan is bijzonder opmerkelijk, gezien er in de Afghaanse context gewoonlijk nauwe banden bestaan binnen het uitgebreide familiale netwerk, en is wederom een aanwijzing dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn familiaal netwerk. Door louter te stellen dat er in zijn geval geen nauwe banden zijn met zijn familie, zonder toe te lichten waarom hij hierop een uitzondering zou vormen, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten.

Ook de verklaringen van verzoeker over het overlijden van zijn vader waren niet doorleefd en kunnen om deze reden niet als geloofwaardig worden beschouwd. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

"Zo wist u allesbehalve in de tijd te situeren wanneer uw vader was overleden. Meermaals hiernaar gevraagd, kon u enkel antwoorden dat uw vader om het leven was gekomen tijdens een gevecht ten tijde van de taliban. Zelfs bij benadering kon u deze gebeurtenis echter niet in de tijd kaderen. Hoe uw vader bij de moedjahedien was terecht gekomen wist u niet, enkel dat hij aan de zijde van M. (...) was gaan vechten en was omgekomen in Chahardarah. Meer kon u niet vertellen over uw vaders verleden als moedjahed, noch over de omstandigheden waarin hij het leven had gelaten. Ofschoon u nog regelmatig contact bleek te hebben met N. R. (...), een vriend van uw vader die u omschreef als zijnde als het ware een broer van uw vader, met wie uw vader nauw bevriend was geweest ten tijde van M. (...), had u vreemd genoeg nooit vragen gesteld aan N. R. (...) aangaande uw vader. In dit opzicht verklaarde u louter dat N. R. (...) niets zei en dat wat u wist over uw vader, u had vernomen via uw moeder (CGVS, p.3, p.8-p.9). Zulke gebrekkige en vage kennis aangaande uw vader deed dan ook ten zeerste verbazen. Ook uw kennis aangaande krijgsheer M. (...) zelf bleek zich louter te beperken tot algemeenheden. Over deze Afghaanse volksheld wist u enkel te zeggen dat hij een jihadicommandant was geweest en afkomstig was uit Pansjir. Waarom hij belangrijk was geweest voor Afghanistan of wat hij verwezenlijkt had voor het Afghaanse volk, was u niet bekend. Andere belangrijke jihadicommandanten zoals M. (...) kon u niet noemen (CGVS, p.10). Zulke summiere kennis over deze Afghaanse-Tadzjiekse militaire leider die een belangrijke rol speelde in de Afghaanse geschiedenis, niet enkel bij het verdrijven van het leger van de Sovjet-Unie uit Afghanistan, maar nadien eveneens in de strijd tegen de taliban (zie blauwe map, document 3) en dit voor een jongeman wiens vader ook nog eens het leven heeft gelaten al strijdend voor deze commandant, is dan ook ten minste frappant te noemen. De weinige interesse die u hiervoor aan de dag bleek te leggen, is eveneens opmerkelijk."

Verzoeker tracht zijn gebrek aan kennis over zijn vader te vergoelijken door te wijzen op zijn jonge leeftijd toen zijn vader gestorven is, op de omstandigheid dat hij vervolgens uit zijn gekende omgeving is weggetrokken en op het vertrek van zijn moeder uit Iran toen hij dertien of veertien jaar oud was, zonder evenwel de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Dit verklaart immers niet waarom verzoeker geen vragen stelde aan N. R., de vriend van zijn vader met wie hij regelmatig contact had. Bovendien – en ten overvloede – wijst de Raad erop dat verzoeker volgens (een van) zijn verklaringen nog naar zijn geboortestreek is teruggekeerd en van daaruit

samen met zijn moeder, broer en zus Afghanistan heeft verlaten, zodat hij ook na het bereiken van de leeftijd van dertien jaar nog vragen kon stellen aan zijn moeder.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing op goede gronden op het volgende gewezen:

“Voorts haalde u aan Afghanistan te hebben verlaten en naar Iran te zijn verhuisd met uw moeder, broer en zus toen u acht à negen jaar oud was en dit pas na het overlijden van uw vader. Gelet op het feit dat u gedetailleerd verklaarde te zijn geboren op 22 saur 1366 (29 april 1987 volgens de westerse kalender) (CGVS, p.6) maakt dat uw verhuis naar Iran bijgevolg gesitueerd kan worden rond 1375 (1996 volgens de westerse kalender). Bij de DVZ verklaarde u echter dat uw broer 17 jaar was en uw zus 16 jaar en dat beiden geboren waren in Khanabad, Kunduz (Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Indien uw oudste broer 17 jaar was op het moment dat u uw verklaringen heeft afgelegd bij de DVZ, met name in 2016, kan hieruit afgeleid worden dat uw broer pas geboren moet zijn rond 1999 (of 1378 volgens de Afgaanse kalender). De vraag kan dan ook gesteld worden hoe u de geboorte van zowel uw broer als die van uw zus verklaart. Uitgaande van uw verklaringen aangaande hun leeftijd en het overlijden van uw vader kan er namelijk vastgesteld worden dat uw vader reeds enkele jaren voor hun geboorte overleden moet zijn. Bovendien verklaarde u maar één broer en één zus te hebben en verder geen stiefbroers of –zussen (CGVS, p.10). Op deze merkwaardigheid werd u overigens reeds gewezen bij de DVZ, waar u dan weer beweerde zich te hebben vergist en uw vergissing trachtte te vergoelijken door te stellen dat u in feite bedoelde dat uw vader overleed tijdens de oorlog tegen de taliban (Vragenlijst DVZ, dd. 26/01/2016), wat deze tegenstrijdigheid niet geheel verklaart, gelet op het feit dat deze oorlog aanving in 1996 (of 1375 volgens de Afgaanse kalender). Bovendien deed het verwonderen toen u bij het CGVS plots de leeftijd van uw broer op 22 jaar oud schatte, maar liefst vijf jaar ouder dan u oorspronkelijk had verklaard bij de DVZ, en die van uw zus op 20 jaar oud of vier jaar ouder dan oorspronkelijk beweerd bij de DVZ (CGVS, p.9 en Verklaring DVZ, dd. 26/01/2016). Zulk een opmerkelijk verschil in leeftijd in vergelijking met uw eerdere verklaringen bij de DVZ doet dan ook vermoeden dat u uw verklaringen hieromtrent heeft aangepast om deze te laten stroken met uw relaas, goed beseffende dat u reeds bij de DVZ werd gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen. Zulke vaststellingen brengen ook hier wederom uw algemene geloofwaardigheid aan het wankelen en doen verder ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van niet enkel uw beweerde problemen, maar evenzeer uw eerdere verblijfsplaatsen en familiale situatie.”

Alweer tracht verzoeker zijn tegenstrijdige verklaringen te vergoelijken, ditmaal door in het verzoekschrift te wijzen op de jonge leeftijd waarop hij Afghanistan verlaten heeft voor Iran en op de omstandigheid dat in Afghanistan geboortes amper officieel worden aangegeven, zonder evenwel de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Indien verzoeker omwille van deze redenen geen weet had van de leeftijd van zijn broer en zus, dan diende hij dit aan te geven wanneer hem naar deze leeftijd gevraagd werd in plaats van daarover onjuiste verklaringen af te leggen en deze vervolgens, nadat hij werd gewezen op bepaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, aan te passen om ze te laten stroken met zijn relaas.

Bovendien kunnen de gebrekkige en vage verklaringen van verzoeker over zijn voorgehouden verblijf van twintig jaar in Iran ook de Raad niet overtuigen. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Zo beweerde u dat u en uw familie nooit verblijfsdocumenten hebben gehad in Iran. Gevraagd hoe dit kwam, werden er volgens u aan alleenstaanden geen documenten uitgereikt. Vervolgens gewezen op het feit dat u toch in Iran vertoefde samen met uw moeder, broer en zus, met andere woorden met uw ganse familie en u dus geen alleenstaande was, antwoordde u dat ze op dat ogenblik geen documenten afleverden en dat families toentertijd niet werden lastiggevallen. Daarop gevraagd waarom er geen documenten werden afgeleverd aan alleenstaanden zoals u eerder had gezegd, sprak u zichzelf tegen en antwoordde u dat ze enkel documenten gaven aan gezinnen. Vervolgens gewezen op deze tegenstrijdigheid, antwoordde u ontwijkend en zei u dat uw familie zich verveelde in Iran en daarom was teruggekeerd naar Afghanistan (CGVS, p.5), wat dan ook geenszins een antwoord is op de gestelde vraag. U trachtte zichzelf nadien goed te praten door te stellen dat ze in feite wel documenten afleverden aan gezinnen, maar dat je lang moest wachten (CGVS, p.6). U bleek dan ook voortdurend uw antwoorden naar eigen goeddunken te wijzigen in een poging deze te laten stroken met uw eerdere verklaringen wat dan ook allesbehalve uw geloofwaardigheid ten goede komt. Hoewel u beweerde Afghanen te kennen met Iraanse verblijfsdocumenten, wist u niet hoe deze kaarten heetten; enkel dat ze een groene en een rode kaart hadden. Welke rechten ze hadden met deze kaarten was u evenmin bekend. Van amayesh, de naam van de kaart van Afgaanse geregistreerde vluchtelingen, had u nog nooit gehoord (CGVS, p.21) en dit hoewel uit informatie waarover het CGVS beschikt deze kaarten reeds werden ingevoerd in de periode van 2001-2003 en tot op heden nog steeds verlengd worden (zie blauwe map, document 4). Voorts verklaarde u dat Afghanen onmogelijk naar school konden gaan in Iran als ze niet over de nodige verblijfsdocumenten beschikten. Van Afgaanse scholen of onderwijs dat door Afghanen zelf

georganiseerd werd, had u nog nooit gehoord (CGVS, p.23). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er nog steeds verschillende informele (illegale) scholen bestaan in Iran waar Afghaanse kinderen zonder verblijfsdocumenten terecht kunnen. Deze scholen worden gefinancierd door inschrijvingsgelden en donaties van Afghanen binnen en buiten Iran. Zo waren er in 2013, toen u nog steeds in Iran beweerde te verblijven, maar liefst 182 actieve informele Afghaanse scholen gekend in Iran (zie blauwe map, document 4 en 5). Het feit dat u hier nog nooit over heeft gehoord, te meer aangezien u beweerde maar liefst twintig jaar onafgebroken in Iran te hebben gewoond en onderwijs zo belangrijk was voor uw familie (CGVS, p.5), is dan ook hoogst merkwaardig. Ook toen u gevraagd werd hoe het voor u was geweest om twintig jaar als Afghaan te hebben geleefd in Iran, bleef u zich beperken tot algemeenheden en antwoordde u louter dat er problemen waren geweest. Gevraagd om dit verder toe te lichten, kwam u niet verder dan te zeggen dat u geen documenten had in Iran, niet het recht had om daar te mogen werken en de enige kostwinnaar van het gezin was. Zelfs toen er meermaals op werd aangedrongen om zo veel mogelijk informatie te verstrekken aangaande de problemen die u had gekend in Iran als zijnde Afghaan, wist u niet meer dan de stereotype antwoorden te geven, met name dat u beledigd werd, door de politie werd geslagen, niet kon gaan bidden of zich kon verplaatsen naar een andere stad en als het ware als een gevangene had geleefd en dit zonder op geen enkel moment in detail te treden of iets van toelichting te geven (CGVS, p.20-p.21). Hoewel u uitgaande van uw verklaringen mogelijk wel in Iran bent geweest, ontbreken uw verklaringen elke vorm van doorleefdheid. Dat u op een dergelijke beknopte, niet-doorleefde wijze vertelt over een periode van maar liefst twintig jaar die u in Iran beweerd te hebben doorgebracht als Afghaanse burger zonder legale status, doet op zijn beurt wederom ernstige twijfels rijzen aangaande de geloofwaardigheid van uw langdurig verblijf in Iran."

Verzoeker slaagt er niet in deze concrete vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontcrachten. Hij beperkt zich tot het stellen dat het voor hen als gezin zeer moeilijk was om aan verblijfspapieren te geraken, doch verduidelijkt niet waarom dit zo was, terwijl hij zelf reeds verklaarde dat enkel aan gezinnen documenten werden gegeven en dat zijn gezin ongeveer vijf jaar in Iran heeft verbleven. Door verder nog te stellen dat zijn verklaringen over de verblijfspapieren wel degelijk juist zijn, beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de commissaris-generaal feitelijk onjuist zijn.

Uit de bovenstaande vaststellingen blijkt dat verzoeker geen zicht heeft gegeven op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. De medewerkingsplicht die op verzoekers schouders rust en waaraan verzoeker meermaals herinnerd werd doorheen het gehoor op het CGVS, beperkt zich niet enkel tot de gebeurtenissen die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan diende te verlaten, maar omvat ook zijn overige verblijfplaatsen alsook het familiaal netwerk waarover hij in Afghanistan beschikt.

Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk afkomstig is uit het district Kunduz, gelegen in de gelijknamige provincie Kunduz. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de talibancommandant die onder dwang met zijn zus wilde huwen, blijkt eens te meer uit de volgende vaststellingen uit de bestreden beslissing:

"Hoewel uw kennis aangaande deze commandant evenzeer beperkt bleek te zijn, wist u evenwel over hem te vertellen dat hij ondanks zijn werk voor de overheid eveneens banden zou hebben met de taliban en mensen zou dwingen hun velden af te staan. Waarom hij een beruchte commandant was in Kunduz wist u niet, wat ook een bevestiging is van het feit dat u niet afkomstig bent uit Kunduz, maar wel dat hij een echte tiran was die kon doen en laten wat hij wilde (CGVS, p.16). In dit opzicht deed het verbazen dat deze commandant ondanks zijn notoire reputatie alsnog de moeite had genomen om zijn mannen maar liefst drie maal naar uw woning te sturen om de hand van uw zus te vragen. De eerste twee keer slaagde uw moeder er telkens in hem af te wimpelen onder het voorwendsel dat u, het gezinshoofd, zich in Iran bevond en zij deze beslissing niet kon nemen. Echter ook de derde keer, toen u was teruggekeerd uit Iran en u had gezegd dat u en uw familie niet akkoord gingen met het huwelijksvoorstel, waren zijn mannen zonder meer uit uw woning vertrokken (CGVS, p.17). Uitgaande van uw verklaringen is het dan ook bevreemdend dat indien deze commandant uw zus werkelijk wilde dwingen met hem te trouwen en gekend stond als een man die straffeloos zijn gang kon gaan, P. (...) bereid was alsnog rekening te houden met uw beslissing aangaande dit huwelijksaanzoek. Gelet op het feit dat zijn mannen tot driemaal toe naar uw huis zijn gekomen en zodus ook wisten waar uw zus woonde, konden zij namelijk eenvoudig uw zus onder dwang meenemen. Bovendien hadden zijn mannen zelfs aan u verkondigd dat zij machtig waren en uw zus met geweld zouden meenemen. Hiermee geconfronteerd antwoordde u louter dat ze van plan waren dit te doen, maar jullie erin geslaagd waren te ontsnappen (CGVS, p.17-p.18). Ondanks deze vele

bedreigingen is het even merkwaardig dat u en uw familie niet eerder gevlucht zijn of een veiliger onderkomen hebben gezocht. Zo verklaarde u pas met uw familie te zijn ondergedoken in de woning van N. R. (...), de vriend van uw vader, nadat de mannen van P. (...) maar liefst voor een vierde keer naar jullie woning waren gekomen en zij u ondertussen ook al eens op straat hadden aangevallen en ermee hadden gedreigd uw zus onder dwang mee te nemen (CGVS, p.17-p.18). (...). Zulke bevreemdende, weinig aannemelijke verklaringen zijn dan ook moeilijk in overeenstemming te brengen met de door u aangehaalde vrees."

Door in het verzoekschrift te stellen dat hij vermoedt dat de problemen met de talibancommandant nooit zouden zijn geëscaleerd indien hij niet uit Iran was teruggekeerd en dat het de traditie is dat aan de patriarch van de familie de toestemming voor het huwelijk wordt gevraagd en de talibancommandant er, gelet op zijn reputatie, niet op had gerekend dat verzoeker zou weigeren, tracht verzoeker (*post factum*) een verklaring aan te reiken voor zijn bevreemdende, weinig aannemelijke verklaringen. Het komt de Raad evenwel weinig geloofwaardig over dat verzoeker, indien hij en zijn familie daadwerkelijk uit Kunduz afkomstig waren, niet op de hoogte zou zijn geweest van de reputatie van de commandant. Zijn moeder, broer en zus woonden volgens zijn verklaringen immers al geruime tijd in Kunduz, zodat minstens van hen verwacht mag worden dat zij op de hoogte zijn van de reputatie van de man die met zijn zus wilde huwen en dat zij verzoeker, die als patriarch van het gezin voor dit huwelijk zijn toestemming moest geven, hiervan op de hoogte zouden hebben gesteld. Dat verzoeker pas nadat hij werd aangevallen beseftte dat de beruchte commandant een echte tiran was, komt de Raad dan ook weinig geloofwaardig over.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (stuk 14, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert hierover terecht als volgt:

"Wat betreft de door u neergelegde taskara dient er gewezen te worden op het feit dat de herkomst van het document twijfelachtig is, aangezien u zelf beweert dat het werd uitgereikt in uw afwezigheid. Documenten hebben slechts een ondersteunende waarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Wat betreft de foto's van uw schoonvader dient er eveneens op gewezen te worden dat aan privéfoto's evenmin enige bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat is afgebeeld. Bovendien, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de betrouwbaarheid van alle Afghaanse documenten erg onzeker is, dit omdat Afghaanse documenten - via corruptie - gemakkelijk kunnen verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte bewijswaarde."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Ook het medisch attest dat werd gevoegd bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Hieruit blijkt dat verzoeker sinds een tweetal maanden om de veertien dagen wordt opgevolgd door een psycholoog, doch dit attest maakt geen gewag van enige concrete psychologische aandoening. Er is enkel sprake van een serieuze last die op verzoekers schouders ligt. Waar in dit attest nog wordt gesproken over de moord op verzoekers vader, het verdwijnen van zijn moeder, zus en broer aan de Iraans-Turkse grens en de relatie van verzoeker met zijn bij haar ouders ingetrokken echtgenote, baseert en steunt de behandelende psycholoog zich enkel op de verklaringen van verzoeker, verklaringen welke echter ongeloofwaardig werden bevonden.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet aannemelijk heeft

gemaakt afkomstig te zijn uit het district Kunduz in de gelijknamige provincie Kunduz en dat er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het district Kunduz, in de gelijknamige provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. De omstandigheid dat er volgens zijn psycholoog een heel serieuze last op de schouders van verzoeker zou liggen, maakt immers niet dat hij in Afghanistan een groter risico op ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld zou lopen.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN